

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Roman Trzaskowski (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi F. N.

przy uczestnictwie K. G., A. J., D. N., M. T., A. N., A. N., E. N., J. N., K. N., M. N.,
M. N., P. N. i P. N.

o wznowienie postępowania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2020 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w O.

z dnia 5 lipca 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy w O. odrzucił skargę F. N. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w O. z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt II Ca (...), oddalającym apelację skarżącego od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 marca 2018 r. oddalającego jego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia działki [...], dla której Sąd Rejonowy w P. prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

Sąd Okręgowy wskazał, że skarżący nie wykonał wezwania do uzupełnienia braków skargi, co już tylko z tej przyczyny uzasadniało jej odrzucenie. Nadto stwierdził, że podstawą wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c., na którą powoływał się

skarżący, mogą być tylko środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Ta podstawa skargi nie zachodzi, jeżeli uprzednio istniała obiektywna możliwość powołania się na środki dowodowe, a zaniechanie strony w tym przedmiocie było następstwem jej opieszałości, zaniedbań, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby powołania. Nie stanowi też nowego dowodu w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. taki dowód, z którego strona mogła skorzystać przy dołożeniu należytej staranności. Waler „nowości” mają zatem jedynie środki dowodowe w znaczeniu wskazanym wyżej, a nie nowe jako zgłoszone po raz pierwszy. Sąd Okręgowy wskazał również, że dowody, na których oparto skargę o wznowienie postępowania nie mogły mieć wpływu na wynik sprawy i także z tej przyczyny skarga podlegała odrzuceniu, w istocie nie została bowiem oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący wniósł o jego uchylenie, zarzucając naruszenie art. 410 § 1 w związku z art. 403 § 2 k.p.c., przez odrzucenie skargi o wznowienie postępowania opartej na art. 403 § 2 k.p.c. w sytuacji, w której do skargi dołączono nowy dowód nieznany stronie w dniu orzekania zasiedzenia przez Sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Domagając się wznowienia postępowania, skarżący podstawą skargi uczynił środki dowodowe, które - jak wskazał - załączył do skargi, i jako podstawę wznowienia powołał art. 403 § 2 k.p.c. Powyższe potwierdził w treści pisma z dnia 16 lipca 2019 r., w którym jednoznacznie podał, że podstawą wznowienia były nowe dowody z dokumentów urzędowych dołączone do pisma, jak również w treści zażalenia. Wskazana w skardze podstawa wznowienia jest dla sądu wiążąca i nie jest dopuszczalne wyjście poza tę przyczynę.

Podstawa wznowienia przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy tylko takich okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które istniały w czasie poprzedniego postępowania, lecz były wówczas stronie nieznane i niemożliwe do wykorzystania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, nie publ., z dnia 6 czerwca 2012 r., III CZ 38/12 i IV CZ 11/12, nie publ. i z dnia 21 marca 2014 r., IV CZ 6/14, nie publ.). Podstawą wznowienia może być zatem środek dowodowy istniejący w czasie trwania poprzedniego postępowania,

lecz obiektywnie niemożliwy do ujawnienia dla strony w tym postępowaniu, a więc wtedy „nieujawnialny” (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., IV CZ 79/13, nie publ., z dnia 18 grudnia 2013 r., I CZ 109/13, nie publ., z dnia 16 stycznia 2014 r., IV CZ 104/13, nie publ. i z dnia 15 listopada 2017 r., II CZ 66/17, nie publ.). Nie może jej stanowić środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2017 r., IV CZ 74/16, nie publ., z dnia 8 grudnia 2017 r., III CZ 45/17, nie publ. i z dnia 24 października 2019 r., V CZ 68/19, nie publ.).

Z twierdzeń skarżącego wynika, że „po zakończonym procesie, F. N. na podstawie zawiadomienia o zmianach ewidencyjnych stał się właścicielem przybudówki, ponieważ położona jest ona na jego działce i została do niej dołączona 18 marca 2019 r.”, zaś „organ dokonał zmiany w wyniku wykrycia błędu już po uprawomocnieniu się postanowienia o zasiedzeniu”. Również w skardze o wznowienie skarżący podnosił, że zmiany w ewidencji i dołączenie spornej przybudówki do działki skarżącego oraz zawiadomienie go o tych zmianach miało miejsce po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o zasiedzenie. Powyższe potwierdza treść zawiadomienia Starosty P. o zmianach w danych ewidencyjnych z dnia 18 marca 2019 r. z którego wynika, że wskazywana przez skarżącego zmiana w zakresie przypisania budynków została wprowadzona w dniu 18 marca 2019 r. Skarżący wskazał zatem na dowody, które nie odpowiadają przesłankom wznowienia postępowania określonym w art. 403 § 2 *in fine* k.p.c., co oznacza, że jego skarga nie została oparta na powołanej podstawie wznowienia.

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw